

М. К.

Кукувицата

Пролѣтъта е въ силата си. По дървета и храсти пъпкитѣ сж се разпукнали. Мирише на влажна прѣстъ и млади зелени листа. Хиляди птички се обаждатъ от-тукъ-оттамъ. Чува се и кукувицата. Всички знаемъ, че безъ нея пролѣтъта не е пролѣтъ. „Ку-ку! Ку-ку!“ Сега можемъ наистина да кажемъ, че пролѣтъта е дошла.

У насъ има вѣрване, че ако те закука кукувицата съ пари, това означава, че презъ цѣлата година джебѣтъ ти ще бжде пълень.

Повечето отъ васъ, навѣрно, сте слушали кукувицата въ гората, но малцина сж я виждали. Тя е доста страхлива и предпазлива — щомъ забележи, че нѣкой се приближава къмъ нея, веднага хвърква и избѣгва въ гората.

Кукувицата е малко по-малка отъ гълъбъ. Гърбѣтъ ѝ е сивъ, отдолу е по-свѣтла, съ черни напрѣчни ивици. Опашката е дълга, широка, закръглена, черна съ бѣли капки; крилата ѝ сж дълги, заострени. Човката е кжса, доста слаба, малко завита и на върха заострена. Женската почти не се отличава отъ мъжката. Кукувицата има на краката си по четири прѣста, отъ които два сж напредъ и два сж обѣрнати назадъ. Единиятъ отъ преднитѣ прѣсти е въртливъ, т. е. може да се обръща и назадъ, така че отпредъ оставатъ два прѣста, и отзадъ — два. Това устройство на прѣститѣ помага на кукувицата да се задържа здраво по клончетата.

Кукувицата се срѣща навсѣде изъ Европа, Азия